

ЕРИХ КЕСТНЕР ЧУДЕСНА ВЕЧЕР

Превод от немски: Венцеслав Константинов, 2009

chitanka.info

Поканите са нещо ужасно. За гостите. Домакинът все пак знае кой ще се появи в къщата му и какво — на масата. На него, за разлика от мене, е известно, че съседката ми отляво — госпожа Руктешел — е глуха, но е прекалено суетна да признае този малък недостатък. Известно му е също какво означава, когато в напредналите часове съпругата му влезе в стаята с прелестната шапка на госпожа Зендевайн и изчурулика: „Каква прелестна шапчица имате, мила моя? Я да видим как ви стои!“ Значението на този жест разбира само домакинът. Гостите могат най-много да предположат. И да си тръгнат.

Ах, колко е хубаво да се шляеш вечер из търговските улици непоканен от никого, да хапнеш някъде свински джолан, да пийнеш чаша бира и най-много да си побъбриш с някой непознат за последните цени на бензина! Но покани? Не! Животът е прекалено кратък!

Да вземем например поканата у Бурмистерови. Преди три седмици. Прекрасни хора — образовани, общителни, с музикални дарби. Нямам нищо против Бурмистерови. А и знаехме кой ще дойде освен нас. Издателят Торн със съпругата си, следователно стари познати. Ние бяхме точни. Мартинито бе така сухо, както може да бъде едно питие. Тори разказа няколко вица — нито съвсем стари, нито съвсем нови, — приятно отлежали. Лотхен ме поглеждаше отвреме-навреме, като че искаше да ми каже: „Виждаш ли, какво толкоз имаш против поканите?“ Да. И тогава вратата се отвори. Влезе едно куче. То трябваше да се наведе, толкова беше голямо. Датски дог, както разбрахме по-късно. Лотхен навярно си е рекла: „Приятелите на моите приятелки са и мои приятели“, защото поиска да погали животното. То изщрака със зъби. Подобно катинар. За щастие малко неточно.

— Внимавайте! — каза домакинът. — Само не го галете. На доктор Ример преди време това едва не му коства палеца. Кучето е обучено да скача на мъже.

Госпожа Торн, която седеше на кушетката, каза, като смигна:

— Обаче не и на жени.

При това, изглежда, бе направила някакво по-нескромно движение с ръка, защото догът се повдигна — елегантен като дресиран хановерски кон, — само с един скок прелетя напреко през стаята и се стовари върху госпожа Торн и кушетката така, че и двете запукаха по шевове. Господин и госпожа Бурмистерови се притекоха бързо на

помощ, изтеглиха с пъшкане своя любимец в средата на стаята и започнаха нежно да му се карат. След този случай домакинят привърза милото животно към една къса верига, съставена от стоманени халки. Отдъгнахме си предпазливо.

Тогава съобщиха, че вечерята е сложена. Спазвайки почтено разстояние, ние тръгнахме след кучето, което теглеше за веригата господин Бурмистер след себе си. Така се настанихме в съседната стая. Супата премина без инциденти. Понеже домакинят не яде. Но когато на масата се появиха котлетите с карфиол и холандски сос, нещата се промениха. Доста трудно се ядат телешки котлети в присъствието на датски дог.

— Не се страхувайте! — каза господин Бурмистер. — На животното му се спи и скоро ще се свие на кълбо. Само ви моля да не правите резки движения.

Ядохме като мишлета. С наострени уши. Едва се осмелявахме да дъвчем. Държахме лактите си плътно прилепени към тялото. Но животното съвсем не изглеждаше толкова сънливо. То започна да ни души отзад. Много бавно. Много подробно. После се спря до мене и завря лигавата си муцуна в моя карфиол. Бурмистерови се смяха от сърце, повикаха за чиста чиния, а пък аз попитах къде мога да си измия ръцете.

Когато няколко минути по-късно пожелах да изляза от тоалетната, дочух в коридора ръмжене. С такова ръмжене обикновено се предизвестява приближаването на някое по-голямо земетресение. Така че останах в тясното помещение и започнах да разглеждам тоалетните принадлежности на Бурмистерови. Когато десет минути по-късно се опитах наново да натисна дръжката на вратата, чух повторно ръмжене. Още по-заплашително от първия път. Е, добре! Останах на мястото си. Сресях се. Пробвах как изглеждам с път отляво. С път отдясно. Напръсках косата си с брилянтин.

След около половин час на вратата похлопа господин Бурмистер и се осведоми дали не ми е станало лошо.

— Не, не, но вашето кученце не ме пуска да изляза! — отвърнах тихо.

Господин Бурмистер се изсмя със своя свеж и дълбок мъжки смях. После каза:

— Към тази врата животното е особено бдително. Заради крадците. Знаете, крадците предпочитат да се вмъкват в къщите през тоалетните. Защо тъкмо през тях, никой не знае, но е така. Хайде, Цезар, ела!

Но Цезар явно не искаше да се помръдне. За нищо на света. Вместо това пристигна госпожа Бурмистер. И Лотхен. И семейство Торн.

— Бедният! — извика госпожа Торн. — Фруктовата салата беше превъзходна!

— Да ви разкажа ли най-новия виц? — попита господин Торн.

И понеже кучето бе концентрирало цялото си внимание върху мене, той изглеждаше в най-добро настроение. Ами аз? Дори не му отговорих. Напротив, залових се да съчинявам сонет. Молив си нося винаги със себе си. А хартия имаше предостатъчно.

Междувременно господин Бурмистер съобщи, че ще се обади на кучешкия дресьор. По някое време той похлопа и каза, че за съжаление човекът бил в болница. Дали е хлопал и по-късно, вече не зная. Покатерих се през малко тесния и за съжаление доста висок прозорец, скочих в градината, навехнах левия си крак и закуцуках към къщи. Докато намеря такси. Пари имах в себе си. Но не и ключ. Ако знаех предварително какво щеше да ми се случи, щях да си облека палтото, преди да вляза в тоалетната. В последна сметка, безкрайно огорчен, аз седнах върху циментовата ограда на градината и така си навлякох хрема.

Когато Лотхен пристигна с шапката ми, чадъра и палтото, тя ме погледна загрижено и малко учудено:

— Я виж ти! — каза тя. — Откога пък носиш такава прическа?

Както казах, поканите са нещо ужасно. И до днес още куцам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.